



La utilitat del dejuni

Romà Casanova, bisbe de Vic



El dejuni és una de les tres pràctiques quaresmals que l'Església ens recorda per a fer en el camí que ens durà a la celebració de la Pasqua i que el Sant Pare en el missatge per a la Quaresma d'enguany remarca. El dejuni com a tal —molt present en la tradició eclesial multiseular— ha estat reduït, com a obligació canònica, a la mínima expressió: el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant. Tot i això, molts fidels, sabent de la bondat d'aquesta consuetud, la practiquen més enllà de la seva obligatorietat.

El dejuni quaresmal és un camí de conversió que ens ajuda a viure amb més fraternitat, austeritat i paraules que construeixen pau.

Abstenir-se d'aliment «és un exercici ascètic antiquíssim i insubstituïble en el camí de la conversió». De vegades, podem caure en l'engany de pensar que el més important és el cor i les obres de servei i caritat, i certament que ho són. Ara bé, privar-se voluntàriament de menjar és una pràctica que, implicant el cos en el desig natural d'alimentar-nos, ens pot ajudar a adonar-nos d'altres realitats també essencials però no tan evidents. Recordem, per exemple, la resposta de Jesús al temptador: *L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu* (Mt 4,4). Recollint les paraules del nostre Mestre, hem d'afirmar que el dejuni cristià solament té sentit si va unit a la lectura de l'Esclat: abstenir-se, doncs, del menjar, per alimentar-se més abundantment de la Paraula de Déu. D'altra banda, l'abstinència d'aliments ha d'anar sempre unida a l'austeritat de vida. L'existència cristiana, perquè sigui autèntica i forta, té necessitat de les pràctiques ascètiques. Sense hàbits de negació d'un mateix, que n'és, de difícil, d'avançar en el camí de la santedat!



El papa Lleó en el missatge esmentat ens convida, en aquesta Quaresma que estem vivint, a fer un dejuni ben concret: «abstenir-se d'utilitzar paraules que afecten i fereixen el nostre proïsme». Precisa aquest dejuni amb un terme ben necessari en aquests moments: «desarmar el llenguatge». Siguem més i més conscients del bé i del mal que podem fer amb les nostres paraules, no solament en la seva materialitat, sinó també en el to i el context en què les diem. Hem de renunciar sempre «a les paraules feridores, al judici immediat, a parlar malament de qui és absent i no es pot defensar, a les calúmnies». Aquesta actitud l'hem de tenir en tots els nostres àmbits de relació: familiar, laboral, social, polític; sense oblidar les nostres comunitats cristianes. Hem de practicar en primera persona la fraternitat que es viu en la unitat i la pau.

